

Bedkommende har til at drage Omsorg for de nævnte Ting, er denne § strengere end § 187.

Til § 194.

Denne Forbrydelse er hidtil betragtet fra et mildere Synspunkt end Bedrageri i Almindelighed, da Gjenstandene egentlig ikke ere betroede den Paagjældende, som tvertimod befales til at modtage og bruge dem. Dette synes at kunne vedblive og har Analogi for sig i Plan 1ste Juli 1799 § 157, Pl. 14de Decbr. 1810 § 22, 19de Decbr. 1832.

Til § 195.

Sfr. §§ 187 og 193.

Til § 196.

At disse Handlinger straffes, er overensstemmende med den gjældende Ret og kan ikke være anderledes, da den Paagjældende sætter sig ud af Stand til at kunne forrette sin Tjeneste. Dog kan det ikke altid være til Skade, at en Forplejningsgjenstand afhændes, og Straf bør derfor indskrænkes til det Tilfælde, at der ved Reglement eller paa anden Maade er gjort Forbud derimod. Straffen bør ordentligvis end ikke stige op til den højeste Grad af Fængsel i første Grad.

Til § 197.

Imod Officerer kan der efter Omstændighederne være Anledning til at vise større Strengbed end imod ringere Krigsmænd.

Til § 198.

Sfr. den almindelige Straffelov § 289.

12te Capitel.

Almindelige Bestemmelser.

De Bestemmelser som det ifjor forelagte Lovforslags § 197 indeholdt om visse Fængselsstraffes Anvendelighed og Fuldbrydelse paa

de danske Der i Vestindien, har man udeladt, da der ikke foreligger saadanne særegne Grunde, som nødvendiggjøre en Undtagelse fra Bestemmelserne i Colonialloven af 27de November 1863 § 2 om foregaaende Forhandling med Colonialraadet.

Til § 199.

I denne § fastsættes visse Hovedbestemmelser om Retten til at straffe uden Dom, den saakaldte Disciplinarmyndighed, medens det iøvrigt foreslaaes, at de nærmere Regler om dette Forhold skulle fastsættes ved Kongelig Anordning. En væsentlig Deel af Disciplinarbestedemmelserne for Krigsmagten vil komme til at handle om, hvilke af de uden Dom tilsladte Straffe de militaire Befalingsmænd efter deres forffjellige Stilling i Krigsmagten og øvrige Forhold kunne bestemme, og indenfor hvilke Grændser denne forffjellige Straffemyndighed iøvrigt bør holdes. Men Enkelthederne af disse Forhold, der for en stor Deel synes at være reglementariske, egne sig paa Grund af de flere veplende Forhold, som derved kunne komme i Betragtning, ikke vel til at gjøres til Gjenstand for Lov. Det er derfor ønskeligt at det forbeholdes at give de fornødne Disciplinarstraffebestemmelser ved Kongelig Anordning. Dette synes heller ikke at kunne have nogen Betænkelighed, naar der ved Lov fastsættes, deels hvilke Straffe der kunne anvendes uden Dom og i hvilken Grad, og deels hvorvidt den Paagjældende, for hvem Straffen bestemmes, kan undslaae sig for at underkaste sig denne ved at henstyre sig under Rettergang. Netop denne Vel har man for ikke længe siden fulgt i Norge, i hvis militaire Straffelov af 23de Marts 1866 § 172 der findes Bestemmelser om disse tvende Punkter, hvorhos det er tilføjet, at de nærmere Regler bestemmes af Kongen. Tilsvarende i Everrig er Disciplinarmyndigheden fastsat ved Anordning, der udkom samtidig med den nye Straffelov for Krigsmagten af 11te Juni 1868.

Den nuværende højeste Grændse for Straffe uden Dom, 10 Dages simpelt Fængsel paa Vand og Brød (Parolbes. 31te Mai